

Rodica Cernea

Voi deveni balerină

Trecusem deja în clasa a treia când, într-una dintre zile, învățătoarea mea a venit însoțită de o tânără doamnă care m-a impresionat profund.

Poate a fost doar o intuiție că ea avea să fie aceea care va schimba total și iremediabil cursul vieții mele.

Era o rudă a învățătoarei, balerină la Teatrul de Stat din capitală. Venise să caute fetițe pe care să le învețe arta dansului.

Când ne-am privit, și eu și ea am înțeles că destinul a fost cel care a adus-o acolo.

Eu eram fetița căutată, lujerul care trebuia să învețe arta dansului clasic și modern. M-a rugat să-i cânt ceva, să vadă dacă am și ureche muzicală. Pentru a fi o bună balerină, mi-a spus ea, trebuie să simți muzica cu tot corpul, corpul trebuie să intre în rezonanță cu muzica, altfel e zadarnică toată truda. Am zâmbit în sinea mea, știam că muzica e o parte din viața mea, că fiecare por, fiecare fibră o simte și o trăiește, dar ea, ea nu avea cum să știe.

După ce m-a ascultat și m-a privit cum dansez a fost încântată. N-a mai rămas decât să ceară acordul mamei și al tatei să mă ia cu ea la București.

Aici era buba, presimțeam că mama nu mă va lăsa să plec, eram fetița ei, pe care și-o dorește atât de mult, cum să se despartă de ea, cum să o lase pe mâna străinilor, atât de mică și fragilă, atât de neastâmpărată și dornică de aventuri cum mă știa ea, cu greu cred că ar fi acceptat să se despartă de mine.

Așa a și fost, o săptămână i-a trebuit Marinei, așa se numea frumoasa doamnă, să o convingă pe mama să mă lase cu ea la București.

În cele din urmă, mama s-a lăsat înduplecată doar de lacrimile mele, nu de perspectiva care mi se deschidea cu școala de balet, nu de faptul că aveam să urmez școala în capitală și nu într-un sat de la marginea lumii, după propriile ei afirmații.

A venit și ziua cea mare, cu bagajul făcut, cu lacrimile șiroind pe obraji, m-am despărțit de tata, mama și Tiberiu, de trupa de băieți și am pornit să-mi întâmpin destinul.

Eram mult prea mică să mă gândesc la destin, nu știam ce mă așteaptă, nu vedeam decât ținta de la capătul drumului, trebuia să ajung o mare balerină.

Destinul, știm oare cu adevărat ce este destinul?

Dacă avem un destin dinainte stabilit, avem, oare, măcar posibilitatea de a alege drumul până la împlinirea destinului, ori și acesta e marcat și trebuie neapărat să mergi pe el?!

Sunt întrebări care mă preocupă, încă, uitându-mă înapoi, spre acele vremuri.

Aș fi ales, oare, să plec de lângă cei dragi mie, dacă aș fi știut ce mă așteaptă și câte aveam să pățesc, puteam oare alege să nu plec, s-ar fi schimbat oare destinul meu cu ceva în acest caz?

Părerile sunt împărțite, unii oameni cred în destin, alții cred că destinul și-l face omul însuși, care e adevărul, oare, care?

Cred că finalitatea în viață e aceeași, doar drumul pe care-l urmezi poate fi unul sau altul, în funcție de dorințele tale, de aspirațiile tale și, de ce nu, de hazardul în viață.

Poți alege un drum care se înfundă, la un moment dat, și te întorci pentru a urma o altă cale spre ținta care ți-e hărăzită.

Pornești dintr-un punct cu o multitudine de bifurcații, tu trebuie doar să alegi calea pe care o vei străbate ca să ajungi în final în același punct terminus, care ți-a fost hărăzit de destin!

Ce bine ar fi să avem posibilitatea să cunoștem fiecare drum și efectele pe care le poate avea parcurgerea lui asupra noastră.

Vom mai putea spune în acest caz, oare, că alegerea unuia sau a altuia dintre drumuri e la liberul nostru arbitru, sau e tot o determinare a destinului, a sorții care ne-a fost hărăzită de Creator?

„Fiecare om are destinul său: singura regulă este să-l accepte și să-l urmeze, oriunde l-ar duce”, spunea Henry Miller.

Și dacă nu-l accept, ce se întâmplă? Viața mea se oprește în punctul în care sunt hotărâtă să nu-l accept? Ce cale va urma viața mea, se va sfârși și ea, ori nu va avea nici un țel, ci voi trăi de azi pe mâine, fără niciun scop, fără nicio finalitate, voi fi o simplă frunză pe valurile unui ocean?!

„Numele este destinul” spuneau românii, e oare posibil ca un nume, pe care de regulă ți-l dau alții, să-ți influențeze destinul?

Prof. dr. Leif Nelso și prof. dr. Joseph Simons au studiat legătura dintre inițialele numelui și anumite realizări ale persoanei care poartă numele respectiv. Rezultatul studiului a fost publicat în revista Psychological Science.

Concluzia lor este surprinzătoare, și anume: există o legătură între nume și realizările pe care le are persoana respectivă de-a lungul vieții. Să fie oare posibil? Numele meu, Dorina, vine de la Dorina, Dorin, Dorian este nume de origine greacă, de apartenență la grupul etnic „Dorilor” sau derivat de la „Theodor” și înseamnă „darul Domnului”;

Mă întreb, ce fel de dar sunt și pentru cine? Dacă sunt dar pentru cei de lângă mine, pentru propria mea persoană ce sunt?

Fiind „darul Domnului” viața mea va fi mai bună, voi fi mai bogată, mai frumoasă, mai deșteaptă, viața mea va fi doar o reușită?

Acum, când scriu aceste rânduri, nu pot preciza cu exactitate în ce punct al vieții mă aflu, dar pot spune cu certitudine că am fost un „dar” pentru cei din jurul meu. Le-am dăruit, prin dansul meu, prin scrierile mele, o parte din sufletul, din simțirea și din viața mea.

Pentru propria-mi persoană am fost oare un dar, sau voi fi?

Știu și simt că sunt mai mult decât o ființă fizică ce știe să danseze, să picteze, să scrie, să dăruiască frumosul.

Am suflet, este el nemuritor, așa cum se afirmă ades?

Sf. Pavel ne spune foarte clar, numai Dumnezeu singur are nemurirea (1 Timotei 6:13-16) dar prin jertfa lui Iisus, Dumnezeu ne-a dăruit și nouă viață veșnică. După moartea fizică, sufletul devine nemuritor doar prin pocăință.

Cum e posibil să fim pe picior de egalitate cu Dumnezeu? Dacă avem un destin, doar Dumnezeu ni-l poate da, atunci de ce dă posibilitate omenilor să-și aleagă calea pe care să o străbată, această cale fiind nu cea dreaptă, ci calea pierzaniei?

Asta doar pentru a ne forța mâna cum se spune și pentru a ne obliga să uzăm de „salvare”?

După o viață păcătoasă, urmată de moarte, vine învierea, transformarea omului într-o ființă spirituală, cu ajutorul Duhului Sfânt. Prin „salvare”, vom primi viață veșnică.

Așa e oare și în viața fizică, avem posibilitatea de a alege drumul pe care să-l urmăm, drum care nu e dat de destin, ci de alegerea noastră? Destinul eu mi l-am ales, când și cum?!

De ce trebuie să-mi pun atâtea întrebări, de ce trebuie să aflu cine sunt cu adevărat? De ce nu pot trăi și eu ca ceilalți, simplu, fără să-mi pun mii de întrebări, de ce?

Am încercat cândva să mă descriu, în câteva versuri, să spun cine sunt cu adevărat, nu știu dacă am și reușit...

Sunt o secundă

sau poate-un ceas din viața ta,

sunt doar un gând răzleț,

sau strop de apă ce însetatei guri ofer.

Sunt fulgul de nea rătăcitor în palma ta,

sau poate doar sărutul

ce risipește aburul pe buza ta.

Mai sunt lumină,

sau povara unei renunțări,

sunt un surâs și-un gând de dor,

sunt dragoste și moarte

ce trăiește aici,

poate... în eternitate!?

E doar o simplă încercare de a mă afla pe mine însămi, de a-mi descoperi locul pe care-l ocup în această imensitate a universului.

Nori grei, întunecați, acoperă cerul, este o zi posomorâtă de primăvară, când iarna încă se vrea stăpână pe pământ.

Vântul vujește destul de puternic printre crengile copacilor, ai căror muguri umflați de apropiata primăvară stau gata-gata să pocnescă, lăsând loc florilor să-și deschidă culoarea spre soare, doar-doar l-or îmbuna să ne aducă primăvara binecuvântată.

Pe lângă casa noastră trece un râu, l-am privit vrând să-mi iau bun rămas și de la el.

Oare imaginația mea îmi joacă iară feste?

Îi privesc apele învolburate de vântul tăios și nu-mi vine să cred ce-mi văd ochii!

Da, eu sunt, valurile plumburii ale râului mă poartă spre nu știu unde. Nu sunt îngrozită, așa cum ar fi trebuit să fiu, ci doar neliniștită că m-am udat și aș putea răci din cauza frigului din jur!

Îl văd pe tata pe mal cum îmi face din mână apoi se întoarce și pleacă în drumul lui...

Nu pot crede că mă abandonează în mijlocul apei, el?

De ce tocmai el?

Mă scutură un fior rece și revin la realitate, n-a fost decât o închipuire și totuși de ce acum, de ce în clipa când îmi iau destinul în mâini cum s-ar spune, să am asemenea viziuni, de ce?

În gară, înainte de sosirea trenului m-au îmbrățișat cu toții, tata mai mult ca altădată și-a lăsat mâna-i caldă pe creștetul meu și simt cum întreaga lui dragoste mă inundă, dau uitării felul cum m-a părăsit când eram în mijlocul vâltorii râului, era tot el, tata dintotdeauna.

Cum am putut avea asemenea vedenii, cum m-am îndoit pentru o fracțiune de secundă de dragostea lui pentru mine, cum?

E poate apăsătoarea tristețe ce domnește în gară, hrănită și de tristețea despărțirii de toți cei dragi mie și de plecarea la sute de kilometri depărtare de casă. E aceeași tristețe ce am simțit-o ieșind din fiecare vers al poeziei lui Minulescu mai târziu ... prin gările cu firme-albastre.

*„Doar trenul pleacă,
Trenul singur
Ne poartă nerăbdarea mută,
Bagajul visurilor noastre
Și setea noilor senzații,
Pe infinite paralele,
De-a lungul verzilor plantații
De mătrăgună și cucută,
Pe schela podurilor albe,*

*Prin noaptea negrelor tunele
Și gările cu firme-albastre!... “*

Simt cum timpul s-a oprit, un strigăt pornit din inima-mi mică s-a oprit la nivelul buzelor, s-a oprit oare pe veci, sau așteaptă acel ceva care să-l declanșeze, să-i dea drumul tăvălug peste tot și toate.

Știu ce l-a oprit, e locomotiva pe care o zăresc în depărtare fumegând din toți rărunchii să ajungă mai repede la mine, să mă ia și să mă ducă... unde oare, Doamne, unde?

Sunt încă un copil, care are un ideal poate prea înalt, care se zbate încercând să iasă la lumină dintre pereții crisalidei.

Pentru asta las totul în urmă, inclusiv copilăria...

Doar pentru o secundă mă las inundată de toate gândurile, într-un dans demonic, dans pe care-l vreau strunit, educat, știu că el va fi dansul vieții mele...

...nu pot sta locului, deschid fereastra de pe culoar și las să pătrundă prin ea destinul, odată cu degetele vântului ce-mi răsfiră pletele, înfiorându-mă cu răcoarea primăverii.

Imaginile se perindă într-un dans nebun prin fața ochilor mei, fără să le percep întru totul, fără să le simt cu adevărat, eu am pătruns deja într-o lume doar de mine știută, acolo unde mă simt întreagă, mulțumită și împlinită.

La capătul acestei călătorii știu, sau aș vrea să cred, că mă așteaptă împlinirea tuturor dorințelor, că voi deveni EU, aceea care m-am visat, care m-am dorit a fi. M-am desprins de trecut pentru a mă arunca în brațele viitorului.

Las în urmă memoria aceea încărcată de tristeți, de neliniști și-i dăruiesc în totalitate doar bucuria noii mele vieți.

Picioarele mele simt ritmul cadențat al roților trenului, transformându-le în valuri de amintiri care-mi revin neîncetat în memorie.

Vreau să le părăsesc, dar ele mă vor cu încăpățănare.

Totul dansează în mine, amintiri, imagini, înmagazinându-se cu grijă în ochii care-au devenit verde safir, consolidând secretele femeii de mai târziu.

Sunt viitoarele mele amintiri, secrete care-mi hrănesc spiritul și trupul, toate averse de nou, de farmec și inedit.

Trupul meu e trunchiul salciei de pe malul bălții care a înmagazinat în el trecerea anilor, defilarea anotimpurilor, unul după altul, într-o curgere continuă, lentă, așa cum trec acum prin fața ochilor mei, stație după stație, ducându-mă mai aproape de împlinirea pregătită de destin.

Degetele mele simt curgerea năvalnică a aerului de primăvară încărcat încă de răceala trecutei ierni, de albul zăpezilor topite în pământul care mustește de sevă.

Curge aerul, șuvoi împotrivindu-se parcă destinului, punând barieră nevăzută în fața trenului care mă duce spre țintă.

Finalul călătoriei se apropie, dar el se împotrivesc cu încăpățănare.

Simt acuta dorință să scriu, să scriu despre tot și toate, poate așa îmi voi găsi liniștea, dar sentimentul de jenă care mă încearcă, de față fiind călătorii care sunt în jurul meu, se acutizează și renunț.

Am învățat să scriu frânturi din tot ce mi se întâmplă, să nu credeți că m-a învățat cineva, așa simt eu că trebuie, nu pot afirma că țin un jurnal strict, dar îmi notez tot ce cred că este important în viața mea, poate cândva vor fi punctul de pornire al unor povestiri, poate al unui roman, îmi place să scriu și poate voi scrie cândva.

Oricum sunt privită ca o vietate aparte, oriunde m-aș duce și nu știu de ce. Nu mă deosebesc cu nimic de cei din jur, totdeauna am avut o părere simplistă despre mine și cu toate acestea oamenii simt nevoia să mă examineze îndeaproape.

Cei apropiați mi-au spus că întreaga mea ființă emană forță și un *nu știu ce* care atrage atenția.

Poate modul meu de-a privi pe sub gene, poate modul meu de a mă mișca, asemenea vântului printre trestile bălții pe care le ador, ori poa-

te parfumul pe care-l emană trupul meu firav, proaspăt îmbăiat cu apa de flori de câmp, culese de mâinile mamei, ori cine mai poate ști ce.

Oricum sau orice ar fi, nu-mi place să fiu examinată sub lupă, precum insectele care așteaptă să fie puse sub sticlă, într-un insectar.

Ascund în adâncul sufletului, ordonat și împachetat, tot ce înseamnă trecut, conștientă că mi-am îndeplinit misiunea față de viitor, până în acest punct al vieții.

Doamne, nu știu cum a trecut timpul și mă trezesc în Gara de Nord. M-am lăsat în voia gândurilor tot drumul, dar acum, înainte de a coborî din tren Marina îmi șopteste ușor la ureche...

- Norocul să fie cu tine, micuța mea copilă, în rest știu că vei fi o luptătoare care va învinge viața. Dă-mi mâna și hai să pornim.

„Visul balerinei” de Allan Carey

